

Ozdravljenje družbe iz družine

Zlo, ki hoče priti v svetu do nadvlade, sili predvsem v družine, da v njih zajame posameznike in iz njih okuži človeško družbo. Podlaga družine je zakonska zveza, njena edinost, svetost in nerazdružljivost. Kjer se zlu posreči, da to podlago razrahlja ali celo poruši, tam se naseli nesreča in gorje: mož je nasilnik, žena sužnja, otroci brez prava in varstva. Žal da je danes mnogo takšnih družin, ki nalikujejo na žalostne razvaline, onečlašena svetišča, kjer vlada grozota razdejavanja.

Da bi družino odrešil, je učlovečeni Sin božji postal član družine. Ko je postal otrok, je razglasil pravice otroka. V svoji sveti Materi je človeštvu postavil pred oči dostojanstvo žene in matere. V svetem Jožefu, svojem redniku in varuhu in družinskem poglavarju, je vsem možem oskrbel prekrasnega vzornika. Zakonsko zvezo je dvignil k časti zakramenta ter ji dal v svoji zvezi s Cerkvijo najvišji zgled. Z odrešitvijo in posvetitvijo družine je Zveličar odrešil in povzdignil vso človeško družbo. To veliko resnico nam oznanja božični praznik, ki je pravi rodbinski praznik. Da bi ljudje še globlje proniknili z duhom in srcem v namen in pomen družine in njeno ozko zvezo z družbo, je Cerkev vpeljala v božični dobi poseben praznik Svete Družine, ki se je obhajal preteklo nedeljo.

Družina je celica, ki iz nje raste narod in družba. Družina daje člane narodu, državi, družbi in Cerkvi. Po družini, ki je postala krščanska, se je svet pokristjanil. Po družini se svet razkristjanjuje. Prerok Ozeja, oster kritik takratnih socialnih razmer, je

zapisal te besede: »V deželi ni zvestobe in ni usmiljenosti in ni spoznanja božjega. Kakor povoden se razliva kletev in laž in morija in tatvina in prešeštvo in kri se za krvjo preliva« (Oz 4, 1. 2). S temi ostrimi besedami je prerok ožigosal razmere, ki so vladale v izraelskem kraljestvu, še bolj v poganstvu dobe pred Kristusom in še bolj v sodobnem poganstvu. Razmere, ki vladajo danes na svetu, so dovolj jasen in glasen dokaz, kako upravičene so prerokove besede.

Rešitev more in mora priti iz in po družini. Zato pa v družine zvestobo! Zvestobo med zakonskima, zvestobo staršev do otrok in otrok do staršev! Iz takšnih družin izhaja mladina, ki je vajena živeti v zvestobi, ki bo torej vedno ohranila zvestobo božjim, cerkvenim in svetnim zakonom, zvestobo narodu, domovini in državi. V družine duha usmiljenosti in krščanske ljubezni! Družina, ki v njej vlada med vzemi člani medsebojna ljubezen, je šola socialnih kreposti, predvsem poleg pravičnosti prepotrebne ljubezni, usmiljenosti in dobrotelosti. V družine več pravega božjega spoznanja! Družina, v kateri starši z otroki častijo in molijo Boga in se vsi člani trudijo ravnati v mišljenju, hotenju in delovanju po božji postavi in cerkvenih navodilih, je pravo svetišče. In še več. Takšna družina je najmočnejša trdnjava zoper prodirajoče brezboštvo in poganstvo. Skupnost takšnih družin tvori najmočnejšo utrdbeno črto, ob kateri se razbijejo vsi napadi komunističnega brezboštva in nacionalističnega poganstva.

Stara ali nova pota?

Dejstva, ki sem jih navedel, nas ne smejo pustiti več pri spanju pravičnega. Treba bo takoj začeti s preiščlenim načrtnim delom. V prvi vrsti je treba organizirati domači trg, kar velja predvsem za mestne in industrijske okoliše. Pri tem se pa ne sme hoditi po starih potih, ko je vsak zbiralec mleka gledal samo na to, da je dobil skupaj čim več mleka, brez ozira na snago in pristnost. Tako se je zgodilo, da je bil dostikrat v posodi namesto masla d... Kmet-dobavitelj mleka se tedaj pač ni brigal za snago, saj sta se za njegovo mleko stalno pulila po dva do trije odjemalci. Na ta način je prišlo do tega, da so se nam oni, ki so morali uživati na ta način zbrano mleko in njega produkte, lepo zahvalili za vse skupaj. Zato se organizacija novega mlekarstva nikakor ne sme prepustiti izključno privatnikom, kajti ti se zanimajo za mleko samo toliko časa, dokler se pri njem mastno zasluži.

Kakšna pota torej ostanejo?

Vem, da bo marsikdo na to rekel: Kdo za božjo voljo pa naj potem organizira naš mlečni trg? Z zadrugami imamo tako žalostne izkušnje, da se jih kar bojimo. — Resnica je, da je v glavnem neuspeh mlekarstva na Štajerskem kriv sedanjemu stanju mlekarstva. Vendar pa brez združne organizacije mlekarstva na Štajerskem ne bo mogoče spraviti z mrtve točke. Zadrugno organizacijo pa moreta oživiti dva činitelja, ki sta: kmet-producent in pa organizatorično nadzorno vodstvo od strani oblasti, pri čemer bi imela glavno vlogo baš Kmetijska zbornica.

Kateri činitelj naj začne z delom?

Ker je prvi činitelj, kmet, zaradi dosedanjih slabih izkušenj z zadrugami nezaupen, bi moral začeti z delom predvsem drugi činitelj. Saj so tudi na bivšem Kranjskem, kjer je sedaj mlekarstvo v tako lepem razvoju, naše javne ustanove žrtvovala lepe vsote, da so postavile njihovo mlekarstvo na sedanjo višino. Te vsote so šle v precejšnji meri tudi iz žepov prebivalcev bivše Štajerske, zato bi bilo vsekakor prav in pravično, da bi se sedaj storilo isto z organizacijo mlekarstva na Štajerskem. Treba bi bilo namreč postaviti več modernih mlekar, ki bi izdelovale prvovrsten sir in maslo. Za moderne mlekarne je pa treba kapičala, ki ga reven štajerski kmet ne premore. Le ustanove z javnopravnim značajem, ki razpolagajo s tozadevnimi krediti, so zmožne česa takšnega. V ta namen bi prišle v poštev: Kmetijska zbornica, Kmečka zveza, Zadrugna zveza, mestne ter trške občine. Te so predvsem poklicane, da organizirajo mlekarstvo na Štajerskem ter na ta način preprečijo, da ne bodo šli vsako leto milijoni v izgubo.

Da ne bo ostalo samo pri besedah, bi naj Kmetijska zbornica čimprej sklicala anketo zastopnikov mestnih in občinskih občin, denarnih zavodov ter gospodarskih zadrug. Na anketi se naj napravi načrt za obnovo mlekarstva na Štajerskem, določi se naj, kje je predvsem potrebno postaviti mlekarne. Predvsem je pa potrebno, da se za organizacijo mlekarstva preskrbe krediti. Brez denarja je vse govorjenje in vsi nasveti zaman. Potrebni denar in pa solidno vodstvo pa bo tudi mlekarstvo na Štajerskem oživelo tako, kot mlekarstvo na Kranjskem.

Savinjčan:

Organizirajmo mlekarstvo na Štajerskem!

Na Štajerskem gre vsako leto pri mlekarstvu v izgubo dve sto milijonov dinarjev

Te dni je izšel nadvse okusno opremljen koledarček, ki ga je izdala zveza mlekarških zadrug. Najbolj je zanimiva statistika mlekarških zadrug v Sloveniji, iz katere je razvidno, da izmed 63 zadrug obstoja na ozemlju bivše Štajerske samo pet, pa še pri teh so delavne samo dve. In vendar bi bile mlekarke zadruge na Štajerskem morda bolj potrebne kot na Kranjskem, kajti štajerski kmet nima skoraj nobenih dohodkov, dočim ima prebivalstvo Kranjske bogat vir dohodkov v tujskem prometu, industriji ter pri raznih drugih zaposlitvah, pri čemer igra važno vlogo tudi uradništvo, kjer je brez dvoma več Kranjcev kot Štajercev.

Mleka je na Štajerskem kljub nepopolni živinoreji še vedno več kot dovolj, saj nam statistika govori, da dajo krave na Štajerskem letno približno 125 milijonov litrov mleka, od katerega se proda v svežem stanju in porabi za napravo masla približno le okrog 22 milijonov litrov. Ostane torej še vedno okrog 100 milijonov litrov mleka tako rekoč neuporabljenih, kajti v kolikor se ga porabi za krmljenje prašičev, ne pride pri dohodkih niti do izraza. Če bi računali liter mleka samo po 1 din, bi zneslo to 100 milijonov dinarjev, v resnici je pa sedaj mleko skoraj povsod po 1.50 do 2 din, ponekod pa po 2.50 do 3 din liter, radi

česar lahko rečemo, da gre na bivšem Štajerskem vsako leto v izgubo samo pri mleku okrog 200 milijonov dinarjev. Ta vsota je tako velika, da se ob njej vsekakor izplača ustaviti, posebnono v današnjih časih, ko povsod primanjkuje živil.

Kako je s tržišči za štajersko mlekarstvo?

Vzrok, da mlekarstvo na Štajerskem ni prišlo do večjega razmaha, je po ugotovitvah strokovnjakov baje v tem, ker smo se po vojni Štajerci navezali izključno na avstrijski mlečni trg, ki se je pa v par letih po vojni osamosvojil. Tudi naši izdelki niso odgovarjali, posebno ne iz zdravstvenih ozirov. Ti vzroki pa niso take narave, da bi se ne dali odpraviti. Naša soseda Nemčija kot naslednica bivše Avstrije je morala že pred izbruhom vojne uvoziti okrog 8000 vagonov masla in nad 3000 vagonov sira, v sedanjem stanju in tudi še po končani vojni pa bo brez dvoma porabila še mnogo več. Prav tako bi se sedaj lahko našel trg za naše mlečne produkte tudi po drugih državah. Taka tržišča bi nam ostala lahko še po končani vojni, kajti če bi naše blago odgovarjalo — za kar moramo poskrbeti — bodo odjemalci tudi po vojni zahtevali naše blago. Osvojiti in prodreti na tržišča z našim blagom je torej sedaj najbolj ugoden čas, katerega pod nobenim pogojem ne smemo zamuditi.